

ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΑ ΈΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΣ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2018 Λαυρεντίου Αρχιεπισκόπου, Ξύστου Πάπα Ρώμης και Ιππολύτου Μαρτύρων, Ήρωνος φιλοσόφου ΕΤΟΣ ΝΗ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2224

Η Ένδοξος Κοίμησις μᾶς ἀφυπνίζει ἀπὸ τὴν «διαφώτισιν» πού ὑπνωτίζει

Εορτὴ τοῦ «θανάτου»

Γιορτάζοντας τὴν Κοίμησις τῆς Παναγίας οὐσιαστικὰ πανηγυρίζουμε ἐν... Θάνατο! Ἐχομε συνήθειαι νὰ πανηγυρίζουμε μεγάλα γεγονότα τῆς ζωῆς, νίκες, ἐπιτυχίες καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἀρέσει νὰ πανηγυρίζουμε θάνατο. Τὸν θάνατο τὸν θεωροῦμε ἀτυχία καὶ ἀποτυχία. Καὶ ἀποτυχίας πανηγυρίζουμε μόνο τῶν... ἐχθρῶν μᾶς!

Σίγουρα φαίνεται παράξενο πῶς στὴν χριστιανικὴ πίστι πανηγυρίζουμε τὸν θάνατο κάποιων ἀνθρώπων καὶ ἰδιαίτερα τὸν θάνατο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Καὶ μάλιστα εἶναι μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες γιορτὲς τοῦ χρόνου!

Παλιότερα στὴν συνείδηση τοῦ κόσμου ἐθεωρεῖτο ταμπου νὰ μιλάει κανεὶς γιὰ τὸ σέξ καὶ μιλοῦσαν πολλοὶ γιὰ τὸν θάνατο. Τὴν σημερινὴ ἐποχὴ ἀντιστράφηκαν τὰ πράγματα: μιλάνε πάρα πολλοὶ γιὰ τὸ σέξ, μέχρι ἀψιδίας καὶ σαχασίας, καὶ δὲν θέλουν νὰ μιλήσουν καθόλου γιὰ τὸν θάνατο. Μάλιστα ὅταν κάποιος πᾶει κάτι νὰ πεί, χτυπάνε ζύλο ἢ κάνουν ἄλλες ἀνόητες ἀντιδράσεις. Φυσικὰ ὅλα αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ ἀποτρέψουν τὸν ἐπιζέοντα γιὰ ὅλους μᾶς θάνατο, πού εἶναι ἡ πιὸ σίγουρη τραγικότητα!

Ἡ πὸ χαρούμενη προσδοκία

Ἐνας μεγάλος ἀξιωματοῦχος τοῦ κόσμου τούτου, σκληρὸς καὶ ἀπλησίστατος, ἦταν δηλωμένος ἅθεος. Τὸ διακήρυττε σὲ κάθε εὐκαιρία, καὶ κανεὶς δὲν τοποῦσε νὰ τὸν ἀντιμιλήσει, γιὰ ὅλοι τὸν ἔπρεμαν.

Κάποτε ὁμοῦ ἔπεσε ἀρρωστος στὸ κρεβάτι. Ἐμεῖνε κατάκοπος καὶ κατάλαβε ὅτι πλησιάζει τὸ τέλος. Κάλεσε τότε κοντά του τὴν ὑπηρετίαν του, μίαν ἀγράμματη ἠλικιωμένη γυναίκα, καὶ τὴν ρώτησε μὲ ἀγωνία:

- Τί λές, κυρὰ Μαρία, ὑπάρχει ἄλλη ζωὴ;

- Ἡ κυρὰ Μαρία τὰ ἔχασε. Τὸν κοιτάξτε στὰ μάτια καὶ τοῦ λέει.

- Καὶ γιὰτί ρωτᾷς ἐμένα; Ἐγὼ εἶμαι μὴ ἀγράμματη γυναίκα. Ρῶτα τὴν γυναίκα σου.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 7ῆν ΣΕΛ.

«Ὅσα προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη»

ΙΝΑΤΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΝ ΙΔΕΙΝ ΤΟ ΣΥΝΤΡΙΜΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΟΥ;

Ἔως πού θὰ φθάσῃ ἡ αὐθαιρεσία;

«Ἐκλέγῃ Ἐπίσκοπο ὅποιον μου ἀρέσει»

Ἐχομε μείνει παρομιμῆδες αἱ ἐκφράσεις Πολιτικῶν Δυναστῶν: «Κάνω Πρωθυπουργό καὶ τὸν κηπουρό μου». «Κάνω υπουργό καὶ τὸ θυρωρό μου». Ἀνάλογα φαινόμενα δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παρατηροῦνται εἰς τὸ Παλάτι τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς, φαίνεται ὅτι τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Διευθυντήρια συχνὰ, ξεπερνῶν καὶ αὐτὸν τὸν κυνισμὸν τῶν δικτατόρων. Μᾶλλον, ἐὰν συνεχίζαμε, θὰ κοκκίνιζε τὸ λευκὸ χαρτί καὶ θὰ προκαλοῦσαμε τὴν διαμαρτυρίαν τῶν κοσμικῶν Σατραπῶν.

«Εἰ δὲ πού, τὴν εὐσέβειαν παραβλαπτομένην ἴδω, μὴ προτίμα τὴν ὁμόνοιαν τῆς Ἀληθείας, ἀλλ' ἴσασο γενναίως εὐς θανάτου» λέγει ὁ χρυσορρήμων Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας (PG 60,61). Ἄν πρέπῃ νὰ ἀναλαμβάνη κανεὶς ἀγῶνα ἀνένδοτον διὰ τὴν πίστιν, τὴν ἀγῶνα ὀφείλει νὰ ἀναλάβῃ κανεὶς, ἂν βλέπῃ ὅτι εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ, πού δέταξε τοιαῦτα, ἐπικράτηται ἐκεῖνος πού ὄχι μόνον τὴν εὐσέβειαν ἀπεσκοράκισεν, ἀλλὰ ὀλόκληρον τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τὸν ζυγὸν στυγνῆς δοκιμασίας ἔχει θέσει: Τὴν θέσιν τού ἀκριβεστάτου κανόνος τῆς πίστεως 1. Χρυσοστόμου ὑψήρπασεν ὁ καταπατῶν κάθε 1. Κανὸνα συνταράσων τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Δὲν ἦτο ἡ Κωνσταντινούπολις ἰδιοκτησία τοῦ πατρός του, διὰ τὴν μεταχειρίζεται κατὰ βούλησιν, ἀλλὰ τοῦ Παναγιῶ Θεοῦ, μὲ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 5ῆν ΣΕΛ.

«Οἱμοι, ἰνατί τοῦτο ἐγεννήθη ἰδεῖν τὸ σύντριμμα τοῦ λαοῦ μου καὶ τὸ σύντριμμα τῆς πόλεως τῆς ἁγίας καὶ καθῆσαι ἐκεῖ ἐν τῷ δοθῆναι αὐτὴν ἐν χειρὶ ἐχθρῶν καὶ τὸ ἅγιασμα ἐν χειρὶ ἄλλοτριῶν; Ἐγένετο ὁ Ναός αὐτῆς ὡς ἀνήρ ἄδοξος... πᾶς ὁ κόσμος αὐτῆς ἀφῆρέθη, ἀντὶ ἐλευθερίας ἐγένετο εἰς δούλην. Καὶ ἰδοὺ τὰ ἅγια ἡμῶν καὶ ἡ καλλονὴ ἡμῶν καὶ ἡ δόξα ἡμῶν ἠρημώθη, καὶ ἐβεβήλωσαν αὐτὰ τὰ ἔθνη. Ἰνατί ἡμῖν ἔτι ζῆν;» (Α' Μακκαβαίων 2,7-13)

Τοῦ πρεσβυτέρου π. Βασιλείου Βολουδάκη

Πολλοὶ θὰ ἔχετε διαβάσει, δὲν γνωρίζω, ὁμοῦ, πόσοι θυμάσθε τὴν ἱστορία τοῦ Ματθαίου καὶ τῶν υἱῶν του, ἰδιαίτερον τοῦ Ἰουδα, τοῦ ἐπινομαζομένου Μακκαβαίου.

Ἡ ἱστορία αὐτὴ ἔχει καταπληκτικὴ ὁμοιότητα μὲ τὴν σημερινὴν πολιτικὴ καὶ πνευματικὴ πραγματικότητα τοῦ κόσμου καὶ ἰδίως τῆς Πατρίδος μᾶς.

Μετά τὸν θάνατο τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου (323 π.Χ.) ἀρχισε νὰ διασπαλεῖται σταδιακὰ ἡ εἰρήνη τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ τῶν Ἰουδαίων, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς βασιλείας τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἐζησαν «ἡρεμον καὶ ἡσυχον βίον ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ σεμνότητι» καὶ μὲ κάθε διευκόλυνση γιὰ τὴν ἐπιτέλειαν τῆς λατρείας τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἰδιαιτέρως, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ βασιλέως Ἀντιόχου Δ' τοῦ Ἐπιφανοῦς, σαλεύθηκε ἐκ βάθρων ἡ Ἰουδαϊκὴ εὐσέβεια, ἀφοῦ ὁ Ἀντίοχος θέλησε νὰ ἐξερριζώσει τὴν Ἰουδαϊκὴ Ἐθρσκεία καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ ἠθρησκευτικὴ ὁμοιογένεια στὸ Κράτος.

Βρισκόμαστε στὸ ἔτος 175 π.Χ καὶ οἱ ὁμοιότητες μὲ τὴν σημερινὴν πραγματικότητα ἐντοπίζονται στὴν προσπάθεια τοῦ Ἀντιόχου νὰ ἐξελληνίσῃ τοὺς Ἰουδαίους, κἀνοντάς τους ἐξελληνιστοὺς καὶ διὰ τοῦ ἐξελληνισμοῦ νὰ ἐπιφέρῃ τὴν εἰδωλολατρικὴ ὁμοιογένεια, ἡ ὁποία ἦταν (καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἔχει ἐναγκαλισθεῖ ἡ παγκοσμίου κυβερνώσα Μασωνία) ἐντελῶς ἀκίνδυνη γιὰ τὴν κρατικὴ ἐξουσία, ἀφοῦ τὰ εἰδῶλα δὲν ἐλέγχουν οὔτε καταπορευοῦν ὀδηγίες σωφρονισμοῦ οὔτε στους κοσμοκράτορες.

Ὅσοι δυσκολεύονται ἀκόμη νὰ προσαρμόσων τὰ τότε στὸ σήμερα, ἀρκεῖ νὰ ἀντικαταστήσων τὰ ἀγνώστα χ καὶ ψ (ὅπως ἀκριβῶς στὰ μαθηματικά) καὶ στὸ χ, ἀντὶ τοῦ ἐξελληνισμοῦ νὰ βάλουν τὸν ἐξελληνισμὸ καὶ στὸ ψ ἀντὶ τῆς ὁμοιογένειας νὰ βάλουν τὴν παγκοσμιοποίηση. Ἀντὶ τοῦ ὄνομα τοῦ Ἀντιόχου, ἅς βάλουν ὄνομα ἀρχόντων, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν κατεδάφιση τῆς Πίστεως μὲ τὴν Κρατικὴν τοῦς ἰσχύους, ἔχουν τὴν ψευ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 7ῆν ΣΕΛ.

«Σημεῖα τῶν καιρῶν» εἰς ἀνοχύρωτον χώραν...

Τοῦ κ. Νεκταρίου Δασεργόλα, Διδάκτορος Ἱστορίας

Τὴν ὥρα πού ἀκόμη καπνίζουν τ' ἀποτρόπαια ἀποκαῖδια ἀπὸ τὴν ἔσχατη (ἀλλὰ βεβαίως ὄχι καὶ στερνὴ) ἐθνικὴ τραγωδία μᾶς, πολλὰ λέγονται καὶ γράφονται γιὰ τὴν εὐθύνες καὶ τὰ λάθη πού ὀδηγήσαν σ' αὐτὴν. Καὶ ἐδῶ δὲν μιλάμε βεβαίως γιὰ ἀπλά λάθη, ἀλλὰ γιὰ μία ἀπερίγραπτη κατάσταση ἀθλιότητος πού παραπέμπει φυσικὰ καὶ ἐπὶ τῆς δεδομένη ἀνίκανη κι ἐγκληματικὰ ἀνεύθυνη κυβερνήσει καὶ ἐπὶ τῆς ἀνπαρξίας τοῦ εὐρύτερου κρατικοῦ μηχανισμοῦ καὶ ἐπὶ τῆς τρομακτικῆς ἀδυναμίας περιφρούρησης τῆς χώρας ἀπὸ ἐμπρηστὲς καὶ κάθε λογῆς ἄλλους ὀρκισμένους ἐχθροὺς, ἀλλὰ ἀσφαλῶς καὶ σὲ σφάλματα τοῦ παρελθόντος (ὅπως ἡ ἀναρχὴ καὶ αὐθαίρετη δόμησις). Μία συνολικὴ δηλαδὴ κατάσταση πού συνάδει (αὐτὴ τὴ φερὰ ὁμοῦ μὲ πολλοὶ πὸ ζοφερά χρώματα) μὲ ὅσα ἴδῃ γνωρίζουμε γιὰ μία χώρα προδομένη, διαλυμένη, ἀκυβέρνητη, χυδαία ἐξουλιχμένη, ἐρμαιο ὄν ὀνειροδῶποτε ντόπιον καὶ ἀλλόφυλον ἐπίβουλο, ἐνῶ οἰκόπεδο ξέφραγον, ὅπου τίποτε ἀπολύτως δὲν λειτουργεῖ, ἐνα ἄντρο ἀλήθειας, παρανομίας, ἀπάτης καὶ προχειρότητας. Μία χώρα πλήρως ἀνοχύρωτη, ὅπου οἱ ποικιλομορφοὶ ἐπιδρομεῖς δὲν εἶναι ἀπλῶς πρὸ τῶν θυρῶν, ἀλλὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 5ῆν ΣΕΛ.

Ἀποστατοῦμε. Ὁ Θεὸς ἀποσύρει τὸ προστατευτικὸν Του Χέρι ΦΩΤΙΑ ΦΟΝΙΑΣ: ΤΙΜΩΡΙΑ ΘΕΟΥ, ΜΗΠΩΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΕΧΘΡΩΝ;

Διάλογος ἐλευθερίας καὶ ἀγάπης μὲ τὸν Κύριον

Τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιόν μᾶς, δὲν εἶναι βιβλίον αὐταρχικό, ἀλλὰ ἕνας διαρκὴς διάλογος ἀγάπης, ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης.

- Κύριος, διαρκῶς ρωτᾷ: -Ἐσεὶ τί λέτε, γιὰ **Μένα**;

Γράφει ὁ κ. Ὀδυσσεὺς Μακρυγιάννης

(Ματθ. ιστ' 15).

Καὶ ἐμεῖς ἀπαντᾶμε. Πότε μὲ τὴν ἀγάπη μᾶς, πότε μὲ τὴν ἀμφιβολία μᾶς, κάποτε μὲ τὴν ἀντιδρασίαν μᾶς. «... λέγει δὲ Κύριός. **Ἀπόστα** ἀπ' ἐμοῦ, ὁδοῦ σου εἰδέναι **οὐ βούλομαι**...» (Ἰωβ κα' 14) [Μετὰφρασις: Λέγει (ὁ ἄπιστος) στὸν Κύριον. Φύγε ἀπὸ μένα. Δὲν θέλω νὰ γνωρίζω τοὺς δρόμους σου].

Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ, σ' αὐτὴ τὴν καταστρεπτικῆ ἀρνῆσει, κατὰ τὴν Θεοῖα καὶ μυστηριώδη Βουλὴ Του, πού κανεὶ μᾶς δὲν γνωρίζει. Πότε ἀναμένει τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀμαρτωλοῦ, πότε δρᾷ διαφορετικὰ. Μυστήριον ἡ ἀγάπη Του σὲ συνάρτησι μὲ τὴν ἐλευθερία μᾶς.

Πότε ὁ Κύριος ἀποσύρει τὸ προστατευτικὸν Του Χέρι; Κλασσικὸ ἀγιογραφικὸ παρά-

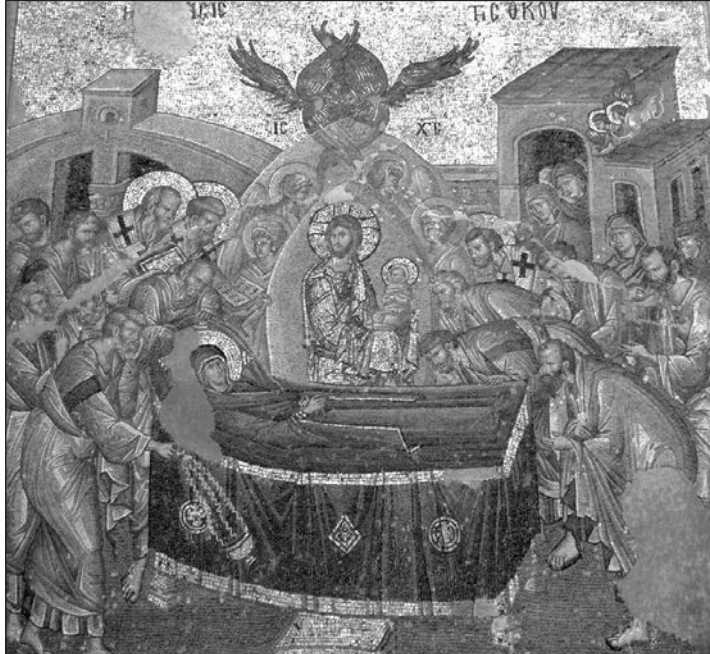
δείγμα τὰ φαρμακερὰ **φιδια** τῆς ἐρημῆς, πού ἐθανάτωναν τοὺς Ἰσραηλίτες μετὰ τὴν ἀποστασία

Στὴ συνέχεια, ἔρχεται ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἄμεσος **μεπισία** τοῦ Μωϋσέως, πού ἐπανέφερε τὴ Θεοῖα Βοήθειαν, μὰ μὲ τέτοιο τρόπο, ὡστε αὐτὴ νὰ **ἐξερτάται** ἀπὸ τὴν **μετάνοια** τῶν Ἰσραηλιτῶν. Νὰ ἀνεψίζων μὲ πίστι, ὄχι πρὸς τὴν Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου, ἀλλὰ πρὸς ἕνα παράξενο κατασκευασμα. Πρὸς ἕνα «Χάκικο Ὀφι», τυλιγμένον ἐπάνω σὲ κοντάρι. Πρὸς τὸ σύμβολο καὶ τὴν προτύπωσι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Τὸ περιστάτικο αὐτό, ἔνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀνάλογα τῶν ἱερῶν Κειμένων, ἀποτελεῖ ἕνα ὀδηγητικὸν διδάγμα καὶ σταθερὸ πλαίσιο ἐμβαθύνσεως. Παρέχεται συμβολισμοὶ καὶ ὑπερβατικὰς **ἀπαντήσεως**. Ὅταν κἀνομε μίαν ἐρώτησι πρὸς τὸν Κύριον, ἐκείνος μᾶς θέτει νέες πὺ πνευματικῆς ἐρωτήσεως. Ἐκδηλῶνεται «ἐξαγριωμένον», φονικὸ καὶ ἐπιθετικὸ τὸ λεγόμενον «φυσικὸ κακό», ἐναντίον τοῦ ἀποστατοῦ καὶ παραβάντου ἀνθρώπου. Τότε ἀπαιτεῖται συνειδή-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 6ῆν ΣΕΛ.

Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Τὴν 15ῆν Αὐγούστου ἡ μεγάλη Θεομητορικὴ εορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου δεσπόζει ὅλον τὸ μῆνός Αὐγούστου καὶ θεωρεῖται ὡς τὸ Πάσχα τοῦ θεοῦ.

Ψηφιδωτὸ Ἱ. Μ. Χώρας, Κωνσταντινούπολις 14ου αἰῶν. Ἀπολιτικῶν, Ἦχος α'

Ἐν τῇ Γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας, ἐν τῇ Κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλεπες Θεοτόκε. Μετέστης πρὸς τὴν ζοῆν, Μήτηρ ἀπόχρονος τῆς ζωῆς, καὶ ταῖς περσεβείαις ταῖς σαῖς λητρομένη, ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετάνοια! Μετάνοια! Μετάνοια!

Γράφει ὁ κ. Παναγιώτης Ἀθανασίου

«Ἡ δὲ γῆ ἠνόμησε διὰ τοὺς κατοικοῦντας αὐτὴν, διότι παρήλθωσαν τὸν νόμον καὶ ἠλάσαν τὰ προστάγματα, διαθήκην αἰώνιον. Διὰ τοῦτο ἀρὰ ἐδέξατο τὴν γῆν, ὅτι ἠμέρτωσαν οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν διὰ τοῦτο πτωχοὶ ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν τῇ γῇ, καὶ καταλειφθήσονται ἀνθρώπων ὀλίγων». [Μετὰφρασις: ἡ γῆ δὲ γέμισε ἀπὸ τὴς ἀμαρτίας καὶ ἀνομίας τῶν κατοικῶν τῆς: ὅτι παρέβησαν τοὺς Νόμους τοῦ Θεοῦ: ἀλλάξαν τὰ θεῖα προστάγματα, τὴς θεῖες ἐντολὰς καὶ κατάρτησαν νόμους αἰώνιους. Διὰ τοῦτο ἡ γῆ κατάρτα τοῦ Θεοῦ θὰ καταφάγη τὴν γῆ ἔξ ἀτίας τῶν πολλῶν ἀμαρτιῶν καὶ ἀνομιῶν τῶν κατοικῶν τῆς. Πτωχοὶ θὰ γίνωνται καὶ ὀλίγοι ἀνθρώποι θὰ ἐναπομένουν ἐπάνω σ' αὐτὴν. (Ἠσαΐα 24, 5-6).

Ποῖα εἶναι ἡ αἰτία τῶν συμφορῶν;

Σαράντα χρόνια πρὶν τὴν πτώσι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, (29 Μαΐου 1453) προειδοποίησε ὁ Ἰωσήφ Βρυννίσιος:

«Τὸ γένος περιστοιχίζεται ἀπὸ δεινὰ, τὰ ὅποια, ὅπως λέγει, «δᾶκνει μου τὴν καρδίαν, συγχέει τὸν νοῦν καὶ ὀδυνά τὴν ψυχὴν». Κάνει λόγο γιὰ τὴν «ὀδύσημον πλῆγην» καὶ τὴν «νόσον καθολικὴν». Τὸ γένος ἐπειρήσει σὲ ποικίλα πάθη καὶ ἀμαρτίας. Ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ ἐγίνων «ἐπιπλήρηνοι, ἀλαστοί, φιλάργουροι, φίλατοι, ἀχάριστοι, ἀπειθεῖς, λιποτάκται, ἀνόσιοι, ἀματανόητοι, ἀδιάλλακτοι».

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 7ῆν ΣΕΛ.

Ἡ Μία Ἱερὰ Παράδοσις καταμαρτυρεῖ τὴν μόνην Ἐκκλησίαν, τὴν Ὁρθόδοξον

Τοῦ κ. Β. Χαράλαμπος, θεολόγου

Ὁ Ἅγιος Σιλουανὸς ὁ Ἀθωνίτης ὀρίζοντας τὴν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέφερε ὅτι «εἶναι ἡ Ἁγία Πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας». «Τὶ εἶναι «αἱ παραδόσεις ἡμῶν»; Πάντα ὅσα ὁ Θεᾶνθρωπος Χριστός, ὁ Ἰδιος καὶ διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἔδωκεν ἐντολὴν ἡν κρατῶμεν καὶ κατ' αὐτὰ νὰ ζῶμεν: πᾶν ὅ, τι παρέδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Του, ἐν τῇ ὁποῖα κατοικεῖ ὁ Ἰδιος, μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος Του (πρβλ. Μάρθ. 28, 19-20)*, σημειώνει χαρακτηριστικὰ ὁ Ὁμολογητὴς Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς.

Ἡ Ἁγία Πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας διασφαλίζει τὴν Μία Πίστη. Ἡ Ἁγία Πνευματικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, διασφαλίζει τὴς δογματικῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ὅταν ἀναφερόμαστε σὲ παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, τὴν Ἱερὰν Παράδοσι τῆς Ἐκκλησίας ἐνοούμε. «Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, αἱς ἐδιδάθητε εἰτε διὰ λόγου, εἰτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν» (Β' Θεσσαλονικίας, 2, 15).

Ἐν τῷ Χριστῷ καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ Του ὅλα αὐτὰ δίδονται διὰ τῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 5ῆν ΣΕΛ.

Ἡ Εὐρώπη μᾶς ἐπιβάλλει τὴν ὁμοφυλοφιλίαν

Τοῦ κ. Γεωργίου Ρούττα

Τὰ τελευταία χρόνια στὴν Πατρίδα μᾶς, ἔχει καταστῆ θέμα συζήτησης, τὸ περιεχόμενο τῶν νόμων, οἱ ὅποιοι ψηφίζονται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κοννοβούλιο καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι σχετικὰ μὲ ζητήματα ὁμοφυλοφιλίας, ἀλλαγῆς φύλου, οἰκογένειας, υἰθεσίας, ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ρατσισμοῦ καὶ ἄλλα συναφῆ θέματα.

Ἐνα σημαντικό ζήτημα, τὸ ὁποῖο ὁμοῦ θὰ πρέπει νὰ θεθεῖ πρὸς συζήτηση, εἶναι καὶ τὸ πῶς καὶ ἀπὸ πού προέρχονται ὁλες αὐτές οἱ σχετικῆς νομοθετικῆς ρυθμίσεις καὶ πού ἐδράζεται ἡ ἰδεολογικὴ τους ἀφετηρία. Ἡ χώρα μᾶς ὡς μέλος τῆς Εὐρώπης δέχεται τὴς ἐπιρροές καὶ τὴς ἀλληλεπιδράσεις, οἱ ὁποῖες γεννῶνται στὸ πλαίσιο τῆς καὶ ἀπὸ τὰ ἐπίσημα νομικὰ ὄργανα τῆς καὶ ἀναλόγως τοποθετεῖται...

Α) Τὶ εἶναι τὸ Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΔΔΑ)

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΔΔΑ) εἶναι ἕνα διεθνὲς δικαστήριον ἰδρυθέν τὸ 1959 καὶ ἀποτελεῖ ὄργανο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 5ῆν ΣΕΛ.

«Ἡ γνώσις φυσιοῖ»

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

Ὁ ἄνθρωπος, πού ἔχει ἀποκτήσει πολλὰς γνώσεις ἀπὸ τὴ φοίτησίν του σὲ ἀνώτατες σχολὰς καὶ εἶναι κάτοχος πανεπιστημιακῶν τίτλων, ἔχει πρόσθετη δυσκολία σὲ νὰ δεχτῆ τὴν πνευματικὴ γνώσι, δηλαδὴ τὴν ἐμπειρία ἀπὸ τὴν τήρησι τῶν ἐντολῶν. Στὴν ἀρχὴ πρέπει νὰ τὸν ἐνημερώσωμε ἄλλοι καὶ μετὰ νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ὁ ἴδιος μὲ τὸν ἀγῶνα του. Ἀναγκαία προϋπόθεσις σ' αὐτὴ τὴν πορεία εἶναι ἡ ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν γνώσι, ἡ ὁποία πετυχαίνεται μὲ τὸ ταπεινὸ φρόνημα καὶ τὴ δίψα τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἅγιος Παῖσιος εἶπε σὲ κάποιον νεὸ πού εἶχε πολλὰς γνώσεις καὶ ζητοῦσε καὶ τὴν πνευματικὴν γνώσι: «Μὴ στηρίζεσαι πᾶνω στὴς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 5ῆν ΣΕΛ.

Ἡ ὀρθὴ ἐρμηνεία τοῦ «Μενούγγε» εἰς τὸ Εὐαγγέλιον τῶν Ἱ. Παρακλήσεων

Τοῦ κ. Ἡλίας Σουτσίδη, ὑπ. δρ θεολογίας

3ον.-Τελευταίον

Ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος ἐπίσκοπος Ἐπιδαύρου τὸ ἐρμηνευτικὸν τοῦ σχόλιου ἀκολουθεῖ: «Τῶν Φαρισαίων καὶ Γραμματέων διαβαλλόντων τὰς ψάμματα, ἡ γυνὴ τὸ ἄδολον θάρσυμα καὶ ἀπλόου εὐφροῆς. Πού δὲ εἰσιν οἱ λέγοντες φαντασία φανήναι τὸν Κύριον; Ἰδοὺ γὰρ καὶ μαστοὺς θηλάσαι μαρτυρεῖται. Αὐτὰς δὲ μακαρίζει τοὺς φυλάσσοντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἐκβάλλον τὸν μακαρισμὸν τῶν Μητ-

ρα αὐτοῦ. ἄπαγε, ἀλλὰ δεικνύων, ὅτι οὐδὲν οὐδὲ ἐκείνη ὠφεληθήσεται ἀπὸ τοῦ τεκεῖν αὐτὸν καὶ θηλάσαι, εἰ μὴ καὶ τὴν ἄλλην ἄψασαν ἀρετὴν ἔχει. Ἄμα δὲ καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ταῦτα φησίν. Ἐπεὶ γὰρ οἱ βάσκανοι καὶ ἀνήκοοι τῶν λόγων αὐτοῦ διεβάλλον τὸς ἀκούοντας, αὐτὸς τὸ ἐναντιον ποιῶν, μάλλον μακαρίζει τοὺς ἀκούοντας. Τάχα δὲ καὶ διὰ τὸν ἰαθῆντα κωφὸν ταῦτα φησιν, ἴνα καὶ αὐτὸς ἀκούσας φυλάξῃ τὸν λόγον, καὶ μὴ γίνηται αὐτῷ ἡ πρὸς

τὸ ἀκούειν δύναμις εἰς κατακρίσιν». Ἐδῶ ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος ἐπιδικαίει νὰ τονίσῃ, ἐπισημαίνοντας κυρίως στὴν πραγματικότητα τῆς Ἐνσάρκωσης τοῦ Θεοῦ Λόγου προκειμένου νὰ ἀποϊσοχροποῖσῃ τὴν σαθρότητα τῶν ἐπιχειρημάτων τῆς αἰρέσεως τῶν δόκητων, οἱ ὅποιοι ὑποστήριζαν καὶ δέχονταν ἕνα φαινομενικὸ, «κατὰ δόκησιν» δηλ. καὶ ὄχι πραγματικὸ Σῶμα στὸν Χριστὸ, ἀρνούμενοι ἐτσι κατ' ὀλοῦσιν τὴν Ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ Λόγου, σοβαρὸ θεολογικὸ ζήτημα πού ταλάνισε τοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦς Κόλπου τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὅποιο καὶ καταδικάεται ἀπερίφραστα στὴν Κανὴν Διαθήκῃ, ἐνῶ ἀπασχόλησε ταυτόχρονα καὶ πολλοὺς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι κατόρθωσαν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι νὰ διασκεδάσωμε μὲ θεολογικὰ ἐπιχειρήματα καὶ

ἀπτες ἀποδείξεις, τὴν μείσιση αὐτὴ πλάνη τοῦ δόκητισμοῦ. Ἐντοῦσις ὁμοῦ δὲν παραλείπει νὰ θέσει τὰ πράγματα στὴν ὀρθὴ τους βάση, ἀναφορικὰ πάντοτε μὲ τὸ Πρόσωπο τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Γράφει, ὅτι ἐνῶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματικῆς προσπαθοῦσαν νὰ διεβάλλουν τὴν Θεματοουργικὴν Δραστηριότητα τοῦ Χριστοῦ, κατασκευοφαντῶντας τὰ θαύματα Του, ἡ γυναίκα αὐτὴ ἀπὸ τὸ πλῆθος, σὲ ἀντίθεσι μὲ ὅλους αὐτούς, μὲ εὐκρινεῖα καρδίας καὶ ἀπλότητα ἐγκωμιάζει τὸ πλῆθος τῶν Θαυματῶν τοῦ Χριστοῦ, αὐτόπτης τῶν ὀπίμων καὶ ἁγίων καὶ ἰδία. Ὁ Χριστὸς ἔσθη καὶ ἐπιθετικὸ τὸ λεγόμενον «φυσικὸ κακό», ἐναντίον τοῦ ἀποστατοῦ καὶ παραβάντου ἀνθρώπου. Τότε ἀπαιτεῖται συνειδή-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕἰΣ ΤΗΝ 6ῆν ΣΕΛ.

μακρὰν ἀπὸ τέτοια ἐρμηνεία καὶ σκέψῃ, ὅπως χαρακτηριστικὰ λέει, ἀλλὰ θέλει, λέει, νὰ μᾶς δεῖξῃ ὁ Χριστὸς ὅτι ἀκόμα καὶ ἡ Μητέρα Του πού τὸν γέννησε καὶ τὸν θήλασε, δὲν θὰ ὠφελοῦνται σὲ τίποτε, ἐὰν ἐπανεπαύ